

XLIV.

Betænkning

over

Forslag til Lov om Udnævnelse af en Forligsmand i Arbejdsstridigheder.

(Afgiven af Folketingets Udvalg den 22. Marts 1910.)

Som det fremgik af Beretningen fra Fællesudvalget af 17. August 1908 angaaende Arbejdsstridigheder, har der gjort sig ret afvigende Betragtninger gældende indenfor Fællesudvalget vedrørende det foreliggende Lovforslag om Udnævnelse af en Forligsmand i Arbejdsstridigheder, og under Udvalgets Arbejde med Sagen ere lignende modstridende Anskuelser komne frem. Man blev i Udvalget enig om, at en eventuel Lov paa dette Omraade skulde betragtes som en Forsøgslov og derfor til at begynde med kun have Gyldighed i en nærmere begrænset Tid, og efter at man havde drøftet Forslagets Enkeltheder og de stillede Ændringsforslag, vedtoges det paa Formandens Forslag at overdrage Ordføreren paa Grundlag af Forslag, Ændringsforslag og Udvalgets Forhandlinger, hvorunder forskellige Muligheder vare antydede, at søge Enighed tilvejebragt om en Redaktion af Forslaget, idet der — med alt Forbehold af mere principielle Synsmaader — havde vist sig at være et almindeligt Ønske i Udvalget om at bidrage til, at denne nye Institution, som man af samfundsmæssige Hensyn maatte kræve oprettet, kunde træde ud i

Livet under den størst mulige Enstemmighed og uden paa Forhaand at blive mødt med Uvillie af nogen af de Parter, som det under alvorlige Forhold kunde blive Forligsmandens Opgave at søge at bringe til Forstaaelse.

Det samlede Resultat af Udvalgets Arbejde foreligger herefter i nedenstaaende Affattelse af Forslaget, som man fra alle Sider i Udvalget har tiltraadt.

Hovedsynspunkterne ved denne Affattelse have været, at der kun skal være een Forligsmand — hvem der tillægges en nærmere begrænset Myndighed til eventuelt gennem Vidneforklaringer ved „Den faste Voldgiftsret“ at fremskaffe Oplysning om rent faktiske Forhold vedrørende Løn, Arbejdstid, Overarbejde o. lign. —, og at Forligsmanden først bør træde til, naar Forhandlingsmulighederne mellem Parterne indbyrdes maa anses for udtømte, og han tillægger Stridens Virkning og Omfang større samfundsmæssig Betydning, saaledes at man altsaa først og fremmest i videst muligt Omfang bygger paa Parternes eget Arbejde for at hindre Arbejdsstrid.

Det fastslaas, at Forligsmanden skal